

girðing upp um ók'ð, sum flóti brúgvannar eru fesið í, og so hefur hvør bátaeigari, sum ger nýtslu av brúgvunum, lyk'li til portrið. Aðrastaðni' ganga teir enn longri við trygdarútlökunum og krevja av øllum, ið ferðast á brúgvunum, at tey skulu vera ílatin bjargngarvestar.

Eg vil heita á okkara heiðræða býráð, um beinan vegin at seta neyðug trygdarútlök í verk, tí, sum orðatakíð s'gur, »beur er at binda um heilan f'ngur«.

P.J.H.

Vit fara nú undir at prenta søgu, sum dansk rithøvundurin Eva Steen hevur skrivað og sum Johnsigurd Johannesen hevur týtt.

Ætlanin er at prenta ein part av søguni, sum t'samans fevnir yvir 34 partar, einaferð um vikuna.

Upprunaliga var ætlanin at prenta søguna fyrr í ár — soleiðis hevur longu 1. partur vitjað her í blaðnum — men varð avgjört at bíða fyribils. Av hesi orsök verður byrjað av nýggjum, og endurprenta vit tí 1. part niðanfyr.

1. PARTUR

Aftur, hugsaði hon. Nú hevur hann aftur eyguni eftir nær. Hvor er hann?

Eygu hennara, fylt við ótryggleika, ferðaðust eina løtu kring dansihólið, men heldur ikki á hesum sinni eyðaðist tað henni at koma eftir, hvør tað var, ið tóktist óbeinleiðis stara at henni.

Var hetta bert nakað, hon hugsaði sær? Nei. Avgjört ikki tað var vist, at onkur var í hølunum, sum hevði ávirkan á hana. Eitt menniskja, hvørs eygu kaldliga fylgdu henni.

Hon mannaði seg aftur og stardði at teimum, sum dansaðu á gólvinum.

Mikil tónleikur ljómaði av pallinum. Hann tóktist doyva, men kortini ikki. Hon var von við hetta tónleikaspælið, sum harðliga ringdi seg kring holið. Tað tóktist henni heldur verða torforari at festa eyguni á Bob, har hann stóð á pallinum við ljóðfari sínum. Henni tóktist, sum var tað kensla av einum múri, ið var millum teirra. Ein múrur av fróum ungfolki, sum forðaði teimum báðum.

Serstakliga vóru tað genturnar, sum víðhvørt festu eygu teirra á pallin, festu eyguni á Bob.

Tær bera allar alsk til hansara, hugsaði hon. Einkí undantak. Eg eri ikki einasta gentan, sum ger tað...

Ein ungur drongur trokaði seg gjøgnum fjøldina, yvir móti henni.

— Manja, segði hann. Skulu vit dansa?

Hon risti við høvðinum.

— Nei, Walter.

Drongurin hvarv.

— Halló, Manja!

Tað var Lis, ein av vinkonum hennara, sum talaði. Hon

var myrkhærd. Andlit hennara var kraftarmikið, og tað var sum muður hennara altíð tóktist hava okkurt at siga.

— Hvi stendur tú her, soleiðis í einsemi, helt Lis fram.

— Eg beit merki í, at tú vildi ikki dansa við Walter. Hvi dansar tú ikki? Manja vendi sær frá henni.

Eygu hennara leitaðu enn einaferð móti pallinum. Tey tóktust finna hvíld haruppi ... hjá Bob og ljóðfari hansara.

— Hvi dansar tú ikki, tók Lis aftur aftur.

Tað er fimtu ella sættu ferð, eg havi lagt til merkis, at tú sigur nei. Hvat bagir sær?

— Eg er ikki sinnað at dansa við øðrum enn Bob, svaraði Manja.

— Bert við Bob. Góðasta mín. Lis bar í skellilátur.

— Tú er varin, ha? Tað eru bert einstakir og ávisir, ha? Bert við Bob.

Tað ljóðar frálíkt. Nei slíkt havi eg ikki hoyrt áður.

Manja leit spyrjandi at henni

— Lis, óvundar tú sær?

— Óvundi, tvælt.

Lis hevði seg nakað burturfrá.

— Í fyrsta lagi verður Bob at spæla á pallinum leingi.

— Hann var fær pening fyrri tað.

Í øðrum lagi...

— Ja, hvat?

— Í øðrum lagi hevur tú ikki einkarrætt upp á hann.

— Eg havi heldur ikki nevnt tað við einum orði.

— Nei, tað eri eg væl vitandi um, segði Lis ílskliga.

Men tað er kortini sannleikin. Bob er tín, ikki satt? Bert tín. Vit aðrar meg bert ikki hyggja at honum!

Manja rodnaði.

— Bob og eg ganga saman, svaraði hon. Tað er tað, alt snýr seg um. Og tað samsvarar als ikki við tað, at hann telst millum ognir minar.

Lis gjørdist enn ílskligari.

— Er tú vís í, at tú, nú meðan Bob roynir eydnuna, framvegis fer at verða við líð hansara. Hevur tú gjørt tær nakra mynd um, hvussu torført tað er at royna eydnuna? Onki er ókeypis. Tað skal nógv til, til tess at vinna á mál. Tað hevði lyst meg at vita, um tú altíð fer at roynast honum hollur stuðul, tá á stendur. Ella heldur tú, pápi tín er sinnaður...?

Lis snúði sær á og hvarv.

Lærstutti kjóli hennara hevði seg um bein hennara, og tað var, sum var hon alt í einum vorðin ein dúglig kvinna, við nógvvari vitan. Ein kvinna, sum

visti at siga, hvør atburður var neyðugur, til tess at vinna á mál — saman við Bob.

Manja suffaði. Lis hevði allan sannleikan. Tað var mark fyrri, hvussu viðgongdur pápi hennara kundi vera. Tað var ikki í hvørjum føri, hann lat hana sleppa í t. d. Hit House. Í mesta lagi einaferð um vikuna.

Eyguni ferðaðust kring pallin. Samstundis ferðaðust tankarnir.

Mundi Bob ein vakran dag fara at vraka kærleika hennara? Og mundi hann hava fyrri neyðini slíka gentu sum Lis? Slíka gentu, hvørs víðurskifti vóru markleys?

Eygu Bobs og hennara hittust ongantíð. Hann hevði bert eittans í huganum, ljóðfar sitt.

Manja kendi seg illa. Kendi seg fjara frá øllum teimum, sum inni vóru. Og tað bótti ikki um tá Lis kom dansandi fram við henni og segði: Møguleikarnir eru avmarkaðir. Bob leggur onki í teg longur. Nú snýr tað seg um okkum bæði.

Manja var um at gráta.

— Ein vakur kjóli, tú hevur latið teg í í kvöld. Ein onnur av vinkonum hennara stóð skamt frá og talaði.

— Eg havi fingið hann frá pápa mínum svaraði Manja.

Nye stoffer helbreder tb på den halve tid

■ Nye stoffer til behandling af tuberkulose synes at være så effektive, at behandlingstiden for tb-patienter kan halveres. Ud over lettelsen for patienterne, betyder det en besparelse på 40.000 hospitalssage om året.

Overlæge Knud N. Rasmussen, Bispebjergs lunge-medicinske afdeling, har til »Ugeskrift for læger« berregnet, at det alene-giver en besparelse for samfundet på op mod 15 mill. kr. Overfor det står, at de nye mediciner er lidt dyrere, end de hidti-

digt brugte: Ca. 3 mill. kr. om året.

Der er i Danmark ca. 600 behandlingskrævende tb-tilfælde hvert år.

Siden 1950'erne har lægerne kendt medicinske stoffer, som ved effektiv brug kunne helbrede næsten alle tilfælde af sygdommen: Streptomycin, aminosaly og isoniazid i kombination har kunnet hindre tb-bakterierne i at udvikle og formere sig. Det har normalt krævet en hospitalsindlæg-

gelse på tre måneder og fortsat medicinbehandling i ialt 2 år. Med de nye stoffer rifampicin og etambutol kan hospitalsindlæggelsen klares på tre uger og den samlede behandlingstid kan skæres ned til et år.

Et nøje kontrolleret forsøg er i gang, bl.a. for at få fastslået om etambutol, som er det billigste, er lige så effektivt som rifampicin. Viser det sig, vil der være opnået yderligere økonomiske fordele.

run

FØROYA

BANKI

bauki FØROYA

- helt på toppen - hver søndag:

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

Tað mundu neyvan vera mangir fedrar, sum keyptu døtrunum kjólar, hugsaði Manja. Men faðir hennara dugði at skilja millum nútímans og ikki nútímans. Hann kendi sniðini.

Vinkonan hevði seg at Manju og segði:

— Pápi tín? Hevur hann keypt hann? Eg helt, tú sjálv keypti klæði tíni... Gentan hvarv, og Manja var aftur í einseminum.

— Kanska fer Bob at halda, at kjólin er vakur, hugsaði hon. Hon hevði bert hugsað skamman stund, tá hon gjørdist raðsluslugin.

Eyguni. Tey koldu eyguni. Tey leitaðu eftir henni. Hetta var triðja ferðin innan ein tíma!

Men Manja var framvegis óvitandi, hvørji eygu leitaðu eftir henni.

Tað var okkurt, sum bylgdist í henni og sum boðaði frá, at tað var ein maður, sum vildi henni okkurt.

Tað var stóður í dansinum, og Bob kom niður av pallinum. Hópur av vinmonnum — og -konum flokkaðust um hann.

Í somu løtu byrjaðu aðrir spæliment at spæla, og dansur helt fram.

Bob kom gangandi móti henni.

— Halló, segði hann. Hann festi sær síðan í eina sigarett og leit seg í kring.

— Tit spæla óført, helt hon fyrri.

— Heldur tú tað?

— Avgjört.

Alskur hennara tóktist finna hvíld í andlit hansara. Tí ungá andlitinum. Og aftan fyrri alsk-in ljómaði bert:

Mín Bob, mín Bob.

(Framhald)